

ning af Arbejdsforholdene afgøre ved Voldgift, bliver altsaa dette, at der er ikke andet tilbage end den bevæbnede Fred. De store Organisationer staa over for hinanden, men ingen har Lyst til at kriges, ingen tør ret paatage sig Ansvaret for at begynde en Krig; derfor har man Freden. Nu vil man sige, at det er en daarlig og usikker Grund at staa paa; ja vel, det er det, som det er det i det internationale Samfund, men det er jo nu alligevel en Kendsgerning, at den evropæiske Fred trods de uhyre Ofre, som den bevæbnede Fred medfører for Folkene, er bleven bevaret i det store og hele, lige siden den fransk-tyske Krigs Dage. Det er haarde Vilkaar at leve under, men Livet byder dem maaske ikke bedre, og det er et Spørgsmaal, om man ved en kunstig Indgriben fra Lovgivningens Side paa dette Omraade ikke vilde gøre mere Fortræd end Gavn. Det er et Spørgsmaal, om den industrielle Fred, som nu maaske kun opretholdes af Frygt for en Krig, alligevel ikke i Længden medfører et fredeligt Sindelag og derved danner Grundlaget for fredeligere og lykkeligere Forhold. Vi faa jo vel opadgaende Konjunkturer igen, og det er da et Spørgsmaal, hvor vidt den Politik, som jeg har søgt at skildre, og som jeg ikke tror at have haft Uret, i at skildre, som det er sket, vil kunne opretholdes, og om vi ikke faa de industrielle Stridigheder, og det er da muligt, at Stemmningen vil blive stærkere saa vel paa Arbejdernes som paa Arbejdsgivernes Side for en Lovgivning af den Art, som den ærede Ordfører har omtalt. Jeg ønsker dog endnu at gøre opmærksom paa visse Betæneligheder. Tvungen Voldgift om den fremtidige Ordning af Arbejdsforhold er det samme som at indføre i det paagældende Land Maksimalarbejdsdag, Normalarbejdsdag og Minimalløn. Om man nemlig indfører det ved en almindelig Lovparagraf eller ved en Paragraf, som sætter en Voldgiftsret i Stand til at fastsætte med tvingende Virkning Lønnen og Arbejdstider i de paagældende Fag, det er akkurat det samme. Man maa altsaa gøre sig fuldstændig klart, at den Lov, der indfører tvungen Voldgift, indfører med det samme en Bestemmelse, som giver tvingende Regler om Arbejdstiden og giver en Mulighed for at fastsætte en Minimalarbejds løn foruden alle de andre Forhold, hvorom kan tænkes at fremkomme Spørgsmaal. Og der er maaske dog det at bemærke, idet jeg henviser til, hvad jeg sagde før, at det kan være endnu betænkeligere at gøre det gennem en Lov om Voldgift

end gennem en almindelig Lov. Ved en almindelig Lov vil man lettere kunne tage Hensyn til disse mange individuelle Forhold, se paa de forskellige Fags Stilling og afveje dem mod hinanden. Overlader man det derimod til Voldgiften i de forskellige Fag, vil man meget let komme til at skabe et Præcedens paa et enkelt Omraade, som vil faa Rækkevidde langt ud over dennes Kreds. Endvidere kommer dertil, at en Landslov bliver foreslaet af den sagkyndige Minister, som har hele Administrationens Sagkundskab og begge de to Tings Sagkundskab til sin Raadighed. Men i den industrielle Voldgift bliver det til sidst Kommissionens Opmand, der faar Afgørelsen, og han vil formentlig være en Jurist uden særlig Sagkundskab til det paagældende Fag. Ærede Medlemmer, som blot en Gang have set en Priskurant for et af de større Fag, f. Eks. Bygnings-snedkerne eller Typograferne, ville vistnok erkende, at dette at gøre Forandringer deri og at fastsætte de rigtige ny Regler, vil selv for en meget udmærket Jurist med fuldt Laud til juridisk Eksamen være en Opgave, som sikkert vil overstige hans Kræfter. Jeg maa jo antage, at de australske Jurister ere mere begavede. Endelig er der det, at selv om man nu var enig med Voldgiften i at afgøre disse Spørgsmaal ved Voldgift, saa er det ganske overordentlig vanskeligt at sige, efter hvilke Principper en Voldgift skal afsige sine Kendelser. Der er, saa vidt jeg kan skønne, to Hovedsynspunkter, der maa gøre sig gældende. Det ene er: Hvad kan det paagældende Fag bære lige over for Konkurrencen med fremmede Lande, og et andet Synspunkt er: Hvad skal den paagældende Arbejder have for at kunne føre en menneskeværdig Tilværelse? Hvad skal hans Livsstandard være? Det første Spørgsmaal har man med stor Lethed kunnet sætte sig ud over i Australien. Thi det australske Samfund har med Villie sat sig under en Glasklokke, det har indført en Beskyttelsestold, for alle Stater undtagen Ny Syd Wales som Enkeltstat, men nu ogsaa for Ny Syd Wales, efter Dannelsen af „The Australian Commonwealth“, altsaa efter Oprettelsen af den føderative Forfatning, hvorefter alle Stater ere undergivne et Toldbeskyttelsessystem, som gøre dem ganske uafhængige af fremmede Lande. Vi her i Danmark, som dog vel stræbe efter at faa en noget mere fornuftig Toldlovgivning end den, vi have, ville ikke ganske kunne se bort fra dette Moment. Men dernæst Arbejdernes Stan-